

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 25 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniającej dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje, że w przypadku skorzystania przez kredytobiorcę z prawa do częściowej lub całkowitej spłaty kredytu przed upływem danego terminu, odsetki należne od kredytobiorcy i koszty, których wysokość jest zależna od okresu obowiązywania umowy, są proporcjonalnie obniżone, podczas gdy takie uregulowanie nie istnieje w odniesieniu do kosztów, których wysokość nie jest zależna od okresu obowiązywania umowy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 60, s. 34.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 20 września 2021 r. – LM i NO / HUK-COBURG-Allgemeine Versicherung AG

(Sprawa C-577/21)

(2021/C 513/29)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: LM i NO

Strona pozwana: HUK-COBURG-Allgemeine Versicherung AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia pojęcia „uszkodzenia ciała”, zgodnie z którą istnieje ono w wypadku psychologicznych bólu i cierpień dziecka wynikających ze śmierci rodzica w następstwie wypadku drogowego, wyłącznie jeśli te psychologiczne ból i cierpienia doprowadziły do patologicznego rozstroju zdrowia dziecka, jest niezgodna z art. 1 ust. 1 drugiej dyrektywy Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych?
- 2) Czy zasada, zgodnie z którą sąd krajowy dokonuje wykładni prawa krajowego w sposób zgodny z prawem Unii Europejskiej, obowiązuje również wówczas, gdy sąd krajowy stosuje nie swoje prawo krajowe, lecz prawo krajowe innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 28 września 2021 r. – A / Finanzamt M

(Sprawa C-596/21)

(2021/C 513/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Nürnberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona przeciwna: Finanzamt M

Pytania prejudycjalne⁽¹⁾

- 1) Czy drugiemu nabywcy towaru można odmówić prawa do odliczenia podatku VAT naliczonego w związku z nabyciem, ponieważ powinien był wiedzieć, że pierwotny sprzedawca uchylił się od zapłaty podatku VAT przy pierwszym zbyciu, mimo że pierwszy nabywca także wiedział, że pierwotny sprzedawca uchylił się od zapłaty podatku VAT przy pierwszym zbyciu?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy w przypadku drugiego nabywcy odmowa jest ograniczona kwotowo do wysokości szkody podatkowej wyrządzonej oszustwem podatkowym?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy szkodę podatkową oblicza się
- w drodze porównania kwoty podatku należnego w ramach łańcucha dostaw zgodnie z przepisami oraz kwoty rzeczywiście naliczonego podatku,
 - w drodze porównania kwoty podatku należnego w ramach łańcucha dostaw zgodnie z przepisami oraz kwoty rzeczywiście zapłaconego podatku albo
 - w jaki inny sposób?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 28 lipca 2021 r. w sprawie T-634/20,
UPTR / Parlament i Rada, wniesione w dniu 28 września 2021 r. przez Unie van Professionele
Transporteurs en Logistieke Ondernemers (UPTR)**

(Sprawa C-603/21 P)

(2021/C 513/31)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Unie van Professionele Transporteurs en Logistieke Ondernemers (UPTR) (przedstawiciel: adwokat F. Vanden Bogaerde)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Po pierwsze: stwierdzenie dopuszczalności odwołania.
- Po drugie: stwierdzenie nieważności art. 2 pkt 4 rozporządzenia (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym. Żądanie to jest oparte na art. 263 skonsolidowanej wersji Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i na streszczonych poniżej zarzutach.
- Po trzecie: rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: dopuszczalność pierwotnej skargi

Członkowie wnoszącej odwołanie powinni korzystać ze skutecznej ochrony prawnej. Aby móc skorzystać ze skutecznej ochrony prawnej, nie można w niniejszej sprawie przyjmować ścisłej wykładni wyrażenia „dotyczy bezpośrednio i indywidualnie”. Wynika to ze szczególnego kontekstu karnoprawnego i sankcyjnego, w którym członkowie wnoszącej odwołanie nie dysponują prawem podmiotowym, przez co nie dysponują bezpośrednim dostępem do sądów.

Trudno uznać za skuteczną ochronę prawną sytuację, w której członkowie skarżącej musieliby spowodować niezgodność z prawem, aby być potem zależnymi od instancji kontrolnych, które musiałyby mieć możliwość ścigania lub karania, ale nie byłyby do tego zobowiązane. Ponadto skuteczna ochrona prawna nie jest zagwarantowana, gdyż sąd krajowy nie zawsze jest zobowiązany do skierowania do Trybunału pytania w trybie prejudycjalnym.

Zarzut drugi: naruszenie rynku wewnętrznego

Celem art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej jest ustanowienie rynku wewnętrznego. Ten europejski rynek wewnętrzny tworzony jest między innymi przez zasadę swobody przepływu usług.